

ADVOKATKONTORET
VIVIAN JØRGENSEN
advokat

Åbent brev til alle Folketingets medlemmer

Prinsesse Maries Alle 14
1908 Frederiksberg C
Tlf.: 33 22 66 76
Tlf.: 29 25 92 40
E-mail: advivij@mail.tele.dk
CVR 25439732
Mediator/konfliktmægler

Kære folketingsmedlem

www.advokatvivianjorgensen.dk

Den 27. sept. 2016

**Skal menneskerettighederne genindføres i Danmark
eller ej?**

En gruppe børn og deres mødre har i de sidste 9 år ikke haft de menneskerettigheder i Danmark, som de har krav på. Det kan udledes af den afgørelse, som den øverste internationale myndighed på menneskerettighedsområdet FN traf (med stemmerne 18-1) den 14. marts 2016 i "Oliversagen".

Sagen drejer sig om den fra medierne kendte sag om en dansk/østrisk dreng, Oliver. FN anmoder i afgørelsen Danmark om straks at udlevere Oliver til Østrig og konstaterer, at Danmark har overtrådt såvel barnets som morens menneskerettigheder.

FN bad i sin afgørelse Danmark om, at undgå nye overtrædelser og ændre forældreansvarsloven, så den kommer i overensstemmelse med menneskerettighederne. Loven er endnu ikke ændret.

Forældreansvarsloven er den lov, som i praksis bruges af myndighederne til at afgøre, hvem af forældrene, som skal have forældremyndigheden eller bopælen over barnet, og om barnet skal have kontakt med den forælder, som barnet ikke bor hos, når forældrene er uenige.

Danmark har en anden lov, som kræver, at barnet og moren får menneskerettigheder ved afgørelser om barnets forhold. Det er lov om Den Europæiske Menneskeretskonvention, EMK, med EU's Charter om grundlæggende menneskerettigheder, som er i overensstemmelse med FN's børnekonvention og FN's notat af 29. maj 2013 om fortolkningen af "barnets bedste".

EMK eller EU's Charter ses imidlertid ikke citeret eller anvendt i afgørelser om børns forhold i Danmark efter forældreansvarsloven fra 2007. Det fremgår af afgørelserne, at det er forældreansvarsloven som citeres og anvendes.

Som familieretsadvokat har jeg dagligt gennem 9 år set det samme, som FN konstaterede i "Oliversagen". Børn og mødre får ikke de menneskerettigheder, som de har krav på efter lov om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med Charter om grundlæggende menneskerettigheder, og FN's Børnekonvention.

Jeg har 33 års erfaring fra retssystemet som jurist. Jeg har tidligere arbejdet som offentlig anklager (politifuldmægtig i 2 år), foged og som konstitueret dommer (dommerfuldmægtig i 12 år) under Justitsministeriet. De sidste 19 år har jeg arbejdet som familieadvokat med speciale i sager med vold i familien, særligt for voldsramte kvinder og børn.

Jeg har med stor sorg set menneskerettighederne forsvinde, særligt for børn og mødre, som oplever sig overgrebet. Menneskerettighederne er fundamentet for civiliserede lande. Jeg vil derfor med dette åbne brev appellere til genindførelse af menneskerettighederne i overensstemmelse med FN's anbefaling i sin afgørelse af 14. marts 2016.

Efter Grundlovens § 56 er du alene bundet af din egen overbevisning ved afstemninger i dit arbejde som medlem af Folketinget. Social- og Indenrigsministeren har i medierne meddelt, at forældreansvarsloven skal ændres. Det må derfor forventes, at der kommer en afstemning om forældreansvarslovens ændring.

Jeg ønsker med dette åbne brev at oplyse dig om de menneskeretlige problemer med loven, som jeg har konstateret gennem mit arbejde som advokat.

Når forældreansvarsloven anvendes, og den ikke overholder menneskerettighederne, vil den gruppe, som ikke får deres menneskerettigheder, børn og mødre, naturligvis lide under ikke at blive beskyttet mod overgreb, som er en af de vigtigste menneskerettigheder og en ubetinget ret.

Det er ved overgrebsadfærd, at barn og mor ikke frivilligt ønsker samarbejde og samvær, og hvor der er flest uenigheder eller konflikter mellem forældrene. De fleste børn og mødre ønsker kontakt med barnets far, fordi de fleste fædre har en social adfærd. Overgrebsadfærd udvises kun af en lille gruppe forældre, der som oftest er fædre, som er fysisk stærkere end barn og mor. Det er mod den gruppes overgreb, at der er behov for beskyttelse af børn og mødres menneskerettighederne, herunder særligt beskyttelse af retten til at blive fri for en fortsat skadelig kontakt.

Forældreansvarsloven beskytter ikke, som den tidligere lov gjorde, mod asocial overgrebsadfærd, selvom overgrebsadfærd er skadelig for barnets trivsel, og barnet skal beskyttes. Tværtimod tvinger forældreansvarsloven barn og mor til en fortsat skadelig kontakt.

Forældreansvarsloven beskytter først og fremmest en ret for samværsforælderen til kontakt med barnet, nærmest uanset hvilken adfærd, samværsforælderen udviser overfor barn og mor.

Der er kun brug for loven ved uenighed mellem forældrene. Enige forældre afgør selv barnets forhold.

Forældreansvarsloven kræver på trods af uenighederne mellem forældrene, at de samarbejder. Begge forældre pålægges pligt til at have fælles forældremyndighed i lovens § 11, selvom samarbejde ved overgreb ofte er naturstridigt for et overgrebsoffer.

Forældreansvarsloven kræver samvær. Barnet pålægges en ubetinget ret til samvær i § 19, stk. 1. Det medfører, at næsten alle børn får samvær af myndighederne, hvis der anmodes om det, uanset overgreb og barnets egen holdning.

Forældreansvarsloven kræver tvang til udlevering. Det sker ved at pålægge bopælsforælderen ansvar for/pligt til at udlevere barnet til den anden forælder i § 19, stk. 2, uanset om bopælsforælderen eller barnet fortæller om oplevelser af overgreb, og barnet ikke vil udleveres.

Udleveres barnet ikke kan bopælsforælderen på samværsforælderen begæring til fogedretten blive fængslet i forvaring, ruineret økonomisk eller barnet kan blive afhentet uden varsel i barnets institution. Barnets bopæl kan ligeledes mistes på samværsforælderen begæring.

Lovens pålæg eller påbud sker, inden barnets konkrete historie kendes, herunder tilknytning til hver forælder og hver forælders hidtidige adfærd.

Pålæggen betyder, at resultatet af den konkrete sag allerede er givet i loven, og den prøvelse, som finder sted i den konkrete sag, ikke er nogen reel prøvelse af barnets konkrete forhold eller af barnets egen holdning for loven har allerede bestemt det konkrete resultat, ved påbud i loven om pligt til samarbejde, pligt til samvær og pligt til udlevering af barnet.

Pålæggenes virkning forstærkes af flere forhold:

1) Den hidtidige definition af "barnets bedste" som blev brugt før forældreansvarsloven, blev ændret fuldstændigt i forældreansvarslovens forarbejder, hvor det blev anført, at der ved fortolkningen af "barnets bedste" skulle indfortolkes "samarbejde" og "samvær". Samvær gøres dermed til en ret, inden det er undersøgt konkret, om det enkelte barn skal have ret til samvær, fordi det gavner det enkelte barn. Andre hensyn af betydning for barnet som f.eks. beskyttelse mod overgrebsadfærd og tilknytning blev ikke krævet indfortolket. Det betød, at samarbejde og samvær skulle anses for det vigtigste for barnet. Vigtigere end beskyttelse mod overgreb, inden det konkrete barns forhold er undersøgt.

2) De hidtidige beviskrav for overgreb blev ændret, så det blev næsten umuligt at bevise overgreb mod barnet.

Loven indsatte i § 11 et nyt krav, som fjernede den frie bevisvurdering, som der før loven var i alle civile sager. Loven krævede nu i forældremyndighedssager kvalificerede beviser, herunder for overgreb. Et krav som meget sjældent kan opfyldes.

Det nye kvalificerede krav til beviserne i forældremyndighedssager blev også brugt i bopæls- og samværsager. Det var ikke praktisk muligt med forskellig bevisvurdering af de samme forhold, når barnets forhold blev behandlet, og slet ikke da alle barnets forhold blev behandlet samtidig i Statsforvaltningen ved sagernes start, hvor alle sager nu skulle startes op efter en anden ny lovændring i 2007.

Før forældreansvarsloven blev der krævet mindre beviser i familiesager, da barnet skulle beskyttes efter menneskerettighederne mod overgreb og risiko for overgreb, som det vigtigste. Der var en realistisk bevisbedømmelse ved overgreb i familien. Der var sjældent skriftlige beviser i familien og det var overladt til dommeren at vurdere det enkelte barns situation og risiko for overgreb ud fra de forhold dommeren valgte at lægge vægt på.

Af forældreansvarslovens formulering, også efter lovændringen i 2012, og forarbejderne fremgår, at der ved de kvalificerede krav, kaldet henholdsvis "tungtvejende beviser" og "holdepunkter" skulle stilles større krav til beviserne, end i andre civile sager, herunder skulle der helst forevises skriftlige beviser.

De nye regler i forældreansvarsloven ved afgørelsen af børns forhold havde den samlede nye virkning, at overgreb blev af underordnet betydning, mens samvær og samarbejde blev overordnet. Barnet var ikke længere beskyttet mod fortsatte overgreb. En samværsforælder får nærmest altid samvær og kan gøre med barnet som det ønskes. Barnets oplysninger om overgreb tillægges ikke afgørende vægt, for samværet betragtes som vigtigere end beskyttelsen af barnet og barnets

holdning.

Det har medført, at omstændigheder, som før forældreansvarsloven blev betegnet som "overgreb" efter forældreansvarsloven med den samme dokumentation nu betegnes som "samværschikane". Overgreb beskyttes således nærmest ikke mere, men det gør samværschikane, som kan straffes hårdt da det betragtes som en mangel ved forældreevnen ikke at udlevere til samvær, når overgreb ikke kan bevises, hvad det nærmest aldrig kan. Straffen for samværschikane kan være tvang eller tab af bopæl, selv for små børn med stærk tilknytning til moren, og som klart tilkendegiver, at de vil bo hos moren.

Menneskerettighederne kræver i modsætning til forældreansvarsloven en fri konkret vurdering af alle de forhold som har betydning for et barns trivsel. Afgørelser om barnets forhold skal først og fremmest ske ved en konkret undersøgelse af "barnets bedste", dvs. af alle de forhold, som det vides har betydning for barnets trivsel og af det konkrete barns særlige behov. Efter undersøgelsen skal den afgørelse som samlet set er mest gavnlig for barnets trivsel vælges, også selvom det betyder at samværsforælderen ikke får ret til kontakt med barnet. Barnet får ikke ret til samvær, hvis den konkrete undersøgelse viser, at samværet ikke gavner barnets trivsel. Det vides først efter den frie konkrete undersøgelse om barnet har ret eller ikke ret til samvær og et bestemt resultat om ret til samvær kan således ikke bestemmes i loven på forhånd, som det er sket i forældreansvarsloven.

Efter FN's notat af 29. maj 2013, som skal anvendes ved fortolkningen efter menneskerettighederne, om, hvordan "barnets bedste" skal fortolkes, skal "barnets bedste" altid være det vigtigste hensyn. Notatet nævner intet om at hensynet til ligestilling af forældrene eller et tvunget samarbejde mellem forældrene skulle være til barnets bedste. Tværtimod fremgår det af Børnekonventionen og notatet, at det vigtigste er, at barnet beskyttes mod overgreb og at barnet har et ubetinget krav på beskyttelse mod overgreb, også fra en forælders side og alene en betinget ret til samvær, betinget af, at samvær gavner barnets trivsel. Det fremgår også, at der skal foretages en konkret og grundig undersøgelse af det enkelte barns forhold, inden det kan afgøres, om barnet kan få nogen ret til samvær eller ej. Der skal først foretages en samlet vurdering af barnets forhold, og på grundlag af denne vurdering afgøres, om et samvær er til gavn for barnets trivsel.

Den fortolkning af "barnets bedste" som fremgår af FN's notat af 29. maj 2013, som er en kodificering af FN's praksis og gældende viden om børn, var stort set den definition, som blev anvendt i retspraksis og teori før forældreansvarsloven.

Hvis forældreansvarsloven ikke meget hurtigt bringes i overensstemmelse med menneskerettighederne og FN's anbefalinger, kan det af omverden opfattes som et bevidst fravalg af menneskerettighederne i dansk lovgivning for den ramte gruppe, børn og mødre.

Hvis lovgiver bevidst ønsker at afskaffe menneskerettighederne bør det ske åbent og på demokratisk vis ved en folkeafstemning, om hvorvidt menneskerettighederne skal bevares eller ej, frem for skjult, ved at dansk lovgivning bevidst tilsidesætter menneskerettighederne i udvalgte love.

En fortsat ikke-overholdelse af menneskerettighederne kan føre til selvtægt fra borgernes side. I lande, som ikke overholder menneskerettighederne, ses der større tendens til selvtægt hos borgerne. Påbude eller pålæg i love, som ikke overholder menneskerettighederne, vil nødvendigvis kræve anvendelse af mere tvang og vold fra myndighedernes side overfor borgerne. Det fremgår da også af statistikkerne fra fogedretterne, siden forældreansvarsloven

blev vedtaget i 2007, at anvendelsen af tvangsmidler har været stærkt stigende.

Nogle mødre har tilsyneladende forladt landet sammen med deres børn. Mødre, som havde en oplevelse af, at det ikke var muligt for dem at beskytte deres børn mod overgreb fra fædrene og fra myndighedernes side, fordi hverken børnene eller de havde menneskerettigheder.

Forældreansvarslovens fortolkning af barnets bedste og den menneskeretlige fortolkning er ikke overensstemmende. Det er fastslået af FN's i afgørelse af 14. marts 2016 om Oliver.

Jeg ser i mit daglige arbejde et særdeles stort behov for en hurtig ændring af forældreansvarsloven, så loven bliver i overensstemmelse med FN's anbefalinger i sin afgørelse af 14.3.2016 i "Oliversagen".

Loven kan hurtigt bringes i overensstemmelse med menneskerettighederne på de vigtigste punkter ved en foreløbig lovændring nu, som foreslået nedenfor.

En mere grundig revision af loven kan foretages derefter, hvor også EMK's krav om en retfærdig behandling ved en politisk uafhængig instans af alle borgernes uenigheder bør indføres.

Uenigheder mellem forældrene om barnets ret til kontakt med en forælder, bør som alle andre civile uenigheder afgøres ved en domstol og ikke af en forvaltning. En domstol har modsat en forvaltning politisk uafhængighed, mulighed for gratis advokatbistand, sandhedspligt under strafformaning og mulighed for vidneførsel. Retssikkerheden for børn bør ikke være mindre end i sager om pengekrav. Der bør oprettes en familiedomstol i alle retskredse som afgøre alle familiens uenigheder både om penge, børn og ægteskab hurtigt og med de samme reetsgarantier.

Forslag til lovændringer:

En ændring af forældreansvarsloven så den opfylder menneskerettighederne kan ske foreløbigt og hurtigt ved at indsætte en tilføjelse til lovens paragraf 4 om at alle afgørelser om barnets forhold skal træffes efter "barnets bedste" som defineret af FN i notat af 29.5.2013. Det vil sikre en konkret afgørelse, hvor barnets bedst mulige trivsel er det vigtigste. §§ 11, 14 og 19 bør ophæves. Der bør indsættes en ny lovbestemmelse, om at hvis der er tvivl om bestemmelser i loven opfylder menneskerettighederne har menneskerettighederne fortrinsret. Lovbestemmelser, som er i modstrid med menneskerettighederne skal tilsidesættes. Derved vil børns forhold alene blive afgjort konkret og ud fra barnets bedste, som det vigtigste, som det skete før i tiden.

Der bør hurtigst muligt herefter ske en grundig revision af loven, så alle lovens bestemmelser kan bringes i overensstemmelse med menneskerettighederne. Forældres uenigheder om børn skal herunder, som minimum, have samme reetsgarantier og bevisregler som andre civile sager, om f.eks. penge. Alle forældrenes uenigheder om barnets forhold skal derfor behandlet ved domstolene. Samværssager behandles i dag af en forvaltning. Der skal således ske gennemgribende ændringer ved behandlingen af børns forhold, som kræver udformning af en ny lov. På grund af at det haster med at bringe loven i overensstemmelse med menneskerettighederne bør der dog gennemføres en midlertidig lovændring, som foreslået ovenfor.

"Barnets bedste" må ikke i loven fikseres til at være et enkelt udvalgt hensyn af de mange hensyn som har betydning for det enkelte barns trivsel, som det er sket i forældreansvarsloven, hvor den biologiske tilknytning er udvalgt som det vigtigste på forhånd og det som loven beskytter.

Det kan derfor ikke på forhånd i loven, som det er sket i forældreansvarsloven og dens forarbejder, bestemmes, at samvær og samarbejde mellem forældrene skal indfortolkes som værende til "barnets bedste", eller at barnet i loven på forhånd skal tillægges ret til samvær uden hensyn til den konkrete undersøgelse af, om samvær gavner barnets trivsel.

Barnet har et ubetinget krav på beskyttelse mod overgreb, og har derfor som udgangspunkt efter menneskerettighederne ikke ret til samvær, hvis der er sandsynlighed for overgreb på barnet. Overgreb gavner ikke barnets trivsel. Også barnets modstand mod samvær af andre grunde end overgreb kan medføre, at barnet ikke har ret til samvær. Loven kan derfor heller ikke på forhånd, inden den konkrete undersøgelse er foretaget, bestemme, at bopælsforælderen har pligt til at udlevere barnet til den anden forælder til kontakt, eller at manglende udlevering skal anses for manglende forældreevne hos bopælsforælderen, som forældreansvarslovens forarbejder anfører.

Forældreansvarslovens § 19, stk. 1, angiver, at: "Barnets forbindelse med begge forældre søges bevaret ved, at barnet har ret til samvær med den forælder, som det ikke har bopæl hos." Dette på trods af, at barnet først får ret til samvær, efter at en konkret undersøgelse af barnets forhold har vist, at et samvær er bedst for det konkrete barn, dvs. gavner barnets trivsel. Dette kan ikke på forhånd vides af lovgiver, om et samvær vil gavne et konkret barns trivsel.

Forældreansvarslovens § 19, stk. 2, angiver at: "Forældrene har et fælles ansvar for, at barnet har samvær med den forælder, som det ikke har bopæl hos ..." Loven pålægger således bopælsforælderen ansvar for, dvs. pligt til, at udlevere barnet til samvær med samværsforælderen, selvom barnets ret til samvær ikke er fastslået, fordi det endnu ikke konkret er undersøgt, om der er overgreb eller andre forhold, som medfører, at et samvær og udlevering, ikke gavner barnets trivsel.

Efter menneskerettighederne kan der hverken indskrives en generelle ret til samvær uden at betingelsen for samvær fremgår umiddelbart efter, om at det konkrete samvær skal være i barnets interesse eller en generelle pligt til udlevering af barnet, som det er sket i forældreansvarsloven. Bestemmelserne er derfor i strid med menneskerettighederne.

Forældreansvarslovens § 11 angiver, at: "Er forældre, der har fælles forældremyndighed, og som ikke lever sammen, ikke enige om forældremyndigheden, afgør retten, om den fælles forældremyndighed skal fortsætte, eller om en af dem skal have forældremyndigheden alene. Retten kan kun ophæve den fælles forældremyndighed, vis der er holdepunkter for at antage, at forældrene ikke kan samarbejde om barnets forhold til barnets bedste."

Denne bestemmelse forhindrer det frie skøn over "barnets bedste", som kræves ved alle afgørelser af barnets forhold og er derfor i strid med menneskerettighederne. Et samarbejde mellem bopælsforælder og samværsforælder, når der er overgreb fra en samværsforælders side er alene i samværsforælderen interesse. Hverken barnet eller bopælsforælderen har nogen interesse i at samarbejde om overgreb på nogen af dem. Det kan være farligt for dem og er for nogen forbundet med livsfare, uden at det på forhånd vides, hvem det vil være til livsfare for. Derfor blev der ikke samvær før i tiden, hvis der tidligere havde været overgreb fra en samværsforælders side. FN's notat ses ikke at nævne samarbejde mellem forældrene som et forhold, der skal lægges vægt på ved vurderingen af "barnets bedste". Når forældre har store alvorlige samarbejdsproblemer er årsagen ofte vold i familien, hvor den bedste løsning er beskytte mod nye overgreb ved at hverken barnet eller barnets primære omsorgsperson har fortsat kontakt med overgriberen.

Overgreb tages ikke mere alvorligt og er nærmest skrevet ud af loven og af praksis. Børn og mødre tvinges af myndighederne til en farlig kontakt med en overgrebsmand. Mødres forsøg på beskyttelse af børns eller egne menneskerettigheder kaldes i dag for "samværschikane" og bliver straffet hårdt.

Før forældreansvarsloven blev de sager som nu betegnes som "højkonfliktsager" og "samværschikanesager" med samme beviser eller indicier for overgreb, kaldt "overgrebssager", og der blev straffet for overgreb og samvær blev nægtet.

Forældreansvarslovens nye "kvalificerede" beviskrav i § 11 med forarbejder, som fortsat gælder, selvom formuleringen af bestemmelsen blev ændret i 2012, skal fjernes, da de gør det nærmest umuligt at bevise overgreb i familien.

Efter forældreansvarsloven ses derfor meget sjældent straffe for overgreb eller sager, hvor der ikke bliver samvær. Voldsramte børn og mødres retsstilling er efter forældreansvarsloven i 2007 nærmest "vendt på hovedet" i forhold til før 2007, hvor menneskerettighederne blev beskyttet. Realiteten er, at forældreansvarsloven beskytter overgriberens rettigheder. Retorisk kaldes det ligestilling af forældrene, og at ligestillingen er bedst for barnet, men et krav om ligestilling på forhånd i en sag hvor barnets konkrete forhold er det vigtigste, forhindrer en fri konkret vurdering af, hvad der er bedst for barnet.

FN's notat kræver ikke ligestilling af forældre, men lægger tværtimod vægt på de forskelle, der ofte er på forældres relation til barnet og hver forælders adfærd, og kræver undersøgelse af hver forældres forhold og en afgørelse, som sikre barnets bedst mulige trivsel, også hvis det betyder at barnet ikke skal have kontakt med den ene forælder. FN's notat kræver, at der for det enkelte barn differentieres og sondres mellem de forskellige hensyn, som har betydning for et barn i den enkelte sag. Forældreansvarsloven identificerer alle de forskellige hensyn, som har betydning for et barn til på forhånd at være samvær og samarbejde. Realiteten i den konkrete vurdering forsvinder derved.

Uddybning:

Indledning:

FN har i sin afgørelse i den fra medierne kendte "Oliversag" den 14.3.2016 konstateret at forældreansvarsloven overtræder menneskerettighederne og har krævet forældreansvarsloven ændret så den overholder menneskerettighederne.

Social- og ligestillingsministeren har den 21.9.2016 meddelt, at forældreansvarsloven skal ændres men ikke om loven ændres, så den bringes i overensstemmelse med menneskerettighederne.

Formanden for de børnesagkyndige psykologer, psykolog Michael Kaster anbefaler i en artikel i Politikken den 7.9.2016 først og fremmest ligestilling af forældrene, som det vigtigste, når forældreansvarsloven skal ændres. Efter forældreansvarsloven har en mindre gruppe psykologer, kaldet de børnesagkyndige, på bestilling af retterne eller Statsforvaltningen foretaget mange undersøgelser i forældremyndigheds-, bopæls- eller samværssager, kaldet børnesagkyndige undersøgelser, til brug for afgørelserne i retterne og Statsforvaltning. Det fremgår af mange undersøgelser og også af vejledninger på området, at samvær og samarbejde, som i forældreansvarsloven, vægtes højest. Nogle børnesagkyndige afgiver anbefalinger om sagens udfald, hvilke anbefalinger ses at have stor betydning for sagens afgørelse i mange sager.

Forældreansvarsloven har allerede et ligestillingsfokus. Det var det fokus, som FN underkendte i sin afgørelse den 14.3.2016 i "Oliversagen". Når generel ligestilling i loven gøres vigtigere end barnets beskyttelse mod overgreb, er konsekvensen, at konkrete overgreb på barnet bliver af underordnet betydning og ignoreres. Ligestilling er i samværsforælders interesse, ikke i barnets eller bopælsforælders interesse i overgrebssager. Det er ved konkrete overgrebssager, at barnet har brug

for lovens beskyttelse. Almindelige forældre finder selv gode løsninger for barnet.

Valget ved lovændringen står mellem om barnets interesse i beskyttelse mod et konkret overgreb skal have første prioritet i loven, som menneskerettighederne kræver, eller om samværsforælders generelle interesse i kontakt med barnet, også i overgrebsager, skal have første prioritet i loven ud fra et ligestillingsprincip, som det er tilfældet nu i forældreansvarsloven.

Forældreansvarsloven skaber myter

Forældreansvarsloven har skabt flere udokumenterede myter, som støtter ligestilling og forsøger at fjerne argumenter imod ligestilling. Nogle af dem er:

1. Bopælsforælderen holder generelt barnet væk fra samværsforælderen ud fra usaglige motiver, som f.eks. hævnlyst eller jalousi

Dette er udokumenteret. De fleste bopælsforældre har en normal social adfærd, modsat en overgrebsperson. Bopælsforælderen vil derfor generelt gerne medvirke frivilligt til samvær, hvis det er positivt og sikkert for barnet. Det er, når der er overgrebsadfærd fra samværsforælders side, at bopælsforælderen ikke ønsker at udlevere barnet frivilligt men i stedet forsøger at beskytte barnet, og derfor går imod kravet om kontakt gennem ligestilling af forældrene.

2. Bopælsforælderen taler generelt usandt eller usagligt

Dette er udokumenteret. De fleste bopælsforældre har en normal social adfærd, modsat en overgrebsperson. Ligestillingsteorien vil automatisk blive talt imod, i det øjeblik bopælsforælderen vil noget andet end samarbejde og samvær, som det f.eks. er tilfældet ved overgreb, hvor bopælsforælderen først og fremmest vil beskytte sit barn og evt. sig selv mod overgreb. For en social bopælsforælder er beskyttelsen af barnet mod overgreb vigtigere end at medvirke frivilligt til kontakt med en overgribende forælder. Beskyttelse af et barn mod overgreb fra en forælders side kan bedst ske ved, at barnet ikke har kontakt med den overgribende forælder. Derfor vil bopælsforælderen ofte i den situation ikke samarbejde om en udlevering af barnet. Når der er overgreb, så kan det samarbejde om samvær, som loven kræver, være farligt for barnet og bopælsforælderen.

Dette forhold ignoreres i dag i forældreansvarsloven modsat i menneskerettighederne, som er baseret på den viden om overgrebsadfærd, som opstod ud fra 2. Verdenskrig. Forældreansvarsloven er baseret på biologiske eksperimenterende teorier, som overtræder menneskerettighedernes krav på beskyttelse mod overgrebsadfærd. Menneskerettighederne kræver en ubetinget beskyttelse af barnet mod overgrebsadfærd, og at samvær er en betinget ret for barnet. Barnet har kun krav på samvær, når samvær gavner barnets trivsel. Efter forældreansvarsloven får nærmest alle som ønsker det samvær pga. den ligestillingsteori, som er indarbejdet i loven.

Troværdighed for hver forælder var før af meget stor betydning ved en sags afgørelse, fordi der i overgrebsager oftest er modstridende forklaringer. En overgriber har en asocial adfærd. En overgriber tager oftest ikke ansvar for sine egne handlinger, da det er derfor overgreb begås. Som en følge af den manglende ansvarlighed lyver en overgriber ofte om de skadelige handlinger, som vedkommende begår. Når ligestilling og ikke overgreb er det vigtigste i loven bliver troværdighed af underordnet betydning. Årsag og sandhed bliver uden afgørende interesse, når børns forhold skal afgøres, for resultatet skal alligevel være, at de ligestilles, uanset hvem af dem som taler sandt. Der skal ses fremad og barnets historie glemmes, når ligestilling er vigtigst. Modsat menneskerettighederne som bygger på viden om tidligere og nuværende adfærd og et ønske om

barnets bedst mulige fremtidige trivsel ved en realistisk sandsynlighedsvurdering af barnets forhold ud fra hver forælders troværdighed og eftersøgning af sandheden om forældrenes uenighed.

3. Delebørn er hele børn

Dette er udokumenteret. Især når der er overgrebsadfærd. Overgrebsadfærd skader barnet og skaber uro og utryghed. Lighedeling af barnet mellem forældrene er endvidere ikke generelt til gavn for barnet. De fleste børn har det bedst med en fast base. Hvis der er tale om et lille barn, eller hvis barnet ikke ønsker eller tåler at flytte rundt mellem forældrene hele tiden, eller ikke bliver lyttet til, er en deling af barnet og især lighedeling, ikke til gavn for barnet. Det kræver en konkret undersøgelse af det enkelte barns forhold at afgøre hvad der gør det enkelte barn mest "helt".

4. Børn siger så meget, som ikke passer. Man kan ikke regne med, hvad børn siger

Dette er udokumenteret. Der kan generelt regnes med det, hvis børn fortæller om en forælders overgreb. Det blev der også regnet med før forældreansvarsloven også i straffesager men ikke efter forældreansvarsloven. Det er barnets oplevelse af adfærden, som skal være afgørende, når børns forhold skal afgøres. Børn er utroligt loyale og ofre gerne sig selv for at glæde begge forældre, medmindre det oplever sig overgrebet i større omfang. Når børn fortæller om overgreb, skal der derfor vises tillid til oplysningerne og det skal tages alvorligt. Børn skal beskyttes og have indflydelse på egne forhold. Børns holdning til en kontakt, også når den er nonverbal, bør respekteres, når det vigtigste er barnets trivsel.

5. Det er først og fremmest altid bedst for børn med kontakt til begge forældre

Dette er udokumenteret. Især når der er tale om overgreb. Det er, når der er tale om overgreb, at børnene ikke ønsker kontakten eller kontakten ikke gavner barnets trivsel. Børn har brug for beskyttelse af deres behov for en positiv og sikker kontakt med en forælder. Børn har brug for indflydelse på egne forhold og ikke at leve i et farligt spændingsfelt i årevis eller med overgreb og lide under det. Børn har brug for, at myndighederne siger nej til afgørelser om tvang og til en negativ og farlig kontakt. Det er traumatiserende for et barn at blive tvunget til en kontakt, det ikke ønsker, fordi det betragter kontakten, som farlig eller for ubehagelig. Fængsling af mor og store ruinerende tvangsbøder påvirker barnet negativt, ligesom udkørende fogedforretninger til barnets hjem eller institution gør det. Ofte uden at mor eller barn ved noget om det på forhånd.

Tidligere blev tvangsmidler sjældent anvendt, fordi det blev betragtet som for traumatiserende for barnet. Efter forældreansvarslovens "omprioritering" fra barnets bedst muligt trivsel og beskyttelse mod overgreb over til ligestilling af forældrene, uanset adfærd, som det vigtigste bruges tvang i større og større omfang.

6. Forældreansvarsloven er en normlov for almindelige mennesker, som der er flest af.

Det er udokumenteret, at almindelige mennesker har behov for lovgivne normer om ligestilling, når et barn er involveret. Almindelige forældre kan godt finde ud af, at barnets bedste er at have fokus på barnets behov og de overgriber ikke barnet. Der, hvor der er brug for lovens beskyttelse, er når der er overgrebsadfærd, da det medfører, at forældre ikke kan blive uenige. Der er i overgrebsager store uenigheder, og det er der, barnet har brug for beskyttelse mod overgreb i loven gennem en konkret vurdering af sine forhold, inden det bestemmes om barnet skal have kontakt.

Det er netop ved overgrebsadfærd, at barnet har brug for lovens beskyttelse

I dag er der ikke nogen hjælp at hente i forældreansvarsloven ved overgreb, fordi ligestilling på forhånd, uanset adfærd, er gjort til det vigtigste i loven.

Ligestilling er godt på mange områder, f.eks. hvor kønnet er uden saglig betydning, og hvor det ene køn derfor skal have samme rettigheder som det andet køn, f.eks. samme løn for samme arbejde, men ikke når det handler om et barns bedst mulige trivsel og et barns egne forhold. Når et barn er involveret skal det være barnets interesser som er det vigtigste og det konkrete barns interesser beror på en undersøgelse og vurdering af det konkrete barns forhold. Loven kan derfor ikke bestemme resultatet på forhånd ved at fiksere ligestilling af forældre som det vigtigste, hverken direkte eller i direkte, Kun en konkret undersøgelse kan give resultatet for det enkelte barn, og resultatet vil være forskelligt fra barn til barn, fordi børns forhold er forskellige.

Der er i overgrebssager ikke sammenfald med barnets interesse i at blive fri for kontakt med overgriberen og overgriberens interesse i kontakt med barnet. Barnets interesser skal være vigtigere end en forældrenes interesser, efter menneskerettighederne. I forældreansvarsloven er samværsforælderen interesser vigtigst.

Når der skal ses på barnets behov, er der forskel på kønnene, som der skal tages hensyn til ved tilfredsstillelsen af barnets behov. Naturen har fra barnets start generelt gjort moren til barnets primære omsorgsperson ved at sørge for, at det er moren som bærer barnet i maven i 9 måneder. Det giver en mentalt og fysisk ændring af moren, som er rettet mod specifik opfyldelse af barnets behov, herunder ved at kunne amme barnet og have behov for at være tæt på barnet.

80% af forældre, som går fra hinanden bliver selv enige om, at barnets skal bo hos moren, fordi barnet har haft størst tilknytning til moren. De fleste samværsforældre er således fædre. Af den meget lille gruppe forældre som overgriber deres børn er flertal fædre. Dette kan ses af statistikerne om kriminalitet og af krisecentrenes statistikker omkring vold mod børn og mødre. Mænd er fysisk stærkere generelt end børn og kvinder. Derfor har børn og kvinder særlige beskyttelsesbehov mod overgreb i FN's børne- og kvindekonvention.

Menneskerettighederne kræver at der foretages en fri konkret vurdering af hvad der gavner det enkelte barns trivsel

Menneskerettighederne kræver, at det, efter loven er muligt, at foretages en fri konkret vurdering af, hvad der gavner det enkelte barns trivsel når myndighederne skal træffe afgørelse om barnets forhold, hvis forældrene er uenige om forældremyndighed, bopæl, eller samvær. Dette fremgår af FN's Børnekonvention med notat om fortolkningen af "barnets bedste" af 29.5.2013 og af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, med Charter om grundlæggende menneskerettigheder, som blev gjort til lov i Danmark i 1992.

Ligestilling er godt, hvor det er fornuftigt og logisk, men der er området hvor det ikke er det, som f.eks. når det ikke handler om de voksne men om børns forhold, og når der er en naturgiven forskel på mænd, kvinder og børn. Børn og mødre er fysisk svagere end de overgrebsmænd, som de overgribes af. De har derfor til alle tider haft brug for beskyttelse og fik ret til statens beskyttelse i civiliserede lande gennem indførelse af menneskerettighederne, herunder i børne- og kvindekonventionerne. Det er den beskyttelse, som FN den 14.3.2016 konstaterede, at børn og mødre ikke får efter forældreansvarsloven.

Forældreansvarsloven pålægger bopælsforælderen ansvar/pligt til samarbejde og udlevering af barnet, inden de konkrete forhold kendes

Efter menneskerettighederne skal de samlede konkrete forhold for det enkelte barn kendes, inden det vides om barnet skal have ret til samvær og skal udleveres og om et samarbejde er bedst for barnet, hvilket det ikke er, hvis der er overgreb. Loven kan derfor ikke på forhånd i nogen bestemmelse generelt pålægge samarbejde, ret til samvær og udlevering af barnet. Alligevel fremgår det af loven og lovens forarbejder, at det generelt anses for bedst med samvær og samarbejde. Loven bestemmer således resultatet i den konkrete sag, inden sagen er undersøgt og inden det vides, om der er overgrebsadfærd, hvilken tilknytning barnet har til hver af forældrene, hvilken holdning barnets selv har og hvad der er bedst for barnets trivsel etc.

Tvang til samarbejde og samvær ligestiller forældrene i relation til barnet, men fjerner fokus fra det konkrete barnets behov. Ligestilling i loven betyder, at en forælders biologiske tilknytning til barnet "overruler" alle barnets andre behov, herunder behovet for beskyttelse mod overgrebsadfærd og ser bort fra barnets bedst mulige trivsel. Der er ingen retfærdig rettergang, når loven allerede har afgjort den konkrete sag. Grundloven kræver derfor også tredeling af magten i lovgiver, forvaltning, og domstole, således at lovgiver kun giver rammen mens skønnet i den konkrete sag er overladt til forvaltning og domstol, som det var før forældreansvarsloven, hvor loven krævede "barnets bedste" som det vigtigste og forvaltning og domstol afgjorde hvad der var bedst for det enkelte barn ud fra gældende viden om børn og FN's Børnekonvention. Lovgiver skal ikke afgøre den konkrete sag og dermed heller ikke bestemme at ligestilling skal være det vigtigste, når børns forhold skal afgøres.

Forældreansvarsloven medfører, at i en overgrebsfamilie, hvor f.eks. faren overgriber moren eller barnet, ligestilles forældrene generelt i relation til rettighederne over barnet. Det betyder, at bopælsforælderen skal udlevere barnet til en samværsforældre, selvom der er viden om overgreb. Udleveres barnet ikke kan overgriberen få barnets bopæl pga. manglende samarbejde fra bopælsforælders side.

Biologi er ikke nok til at sige en kontakt er gavnlig for et barn. Det fremgår af menneskerettighederne. Om det er gavnligt for barnet at have kontakt med en forælder, kan først konstateres efter foretagelsen af en fri konkret vurdering ud fra en undersøgelse af alle de forhold, som har betydning for barnets trivsel. En konkret vurdering kræver, at der ses på alle barnets forhold, herunder barnets historie, hver af forældrenes hidtidige adfærd, tilknytning til hver af forældrene og om der er overgreb.

Er der overgrebsadfærd fra en forælders side, skal barnet først og fremmest beskyttes mod nye overgreb fra overgrebsforælders side, da barnet har en ubetinget ret til beskyttelse. Beskyttelsen kræver, at myndighederne ikke giver barnet kontakt med den overgribende forælder. Samvær skal nægtes, hvis samvær er farligt for barnet.

Samvær blev nægtet før forældreansvarsloven, da menneskerettighederne blev overholdt, når samvær ikke gavne barnets trivsel. Barnet har efter menneskerettighederne kun ret til kontakt med en forælder, hvis kontakten konkret påvises at gavne barnets trivsel, dvs. er til barnets bedste.

Før i tiden blev barnet og barnets primære omsorgsperson beskyttet mod overgreb i Danmark ved at hverken barnet eller den primære omsorgsperson blev tvunget til kontakt af myndighederne, når der var overgreb. Efter forældreansvarsloven i 2007 opstod nærmest den omvendte situation. Nærmest alle forældre som ønskede kontakt, fik kontakt med barnet, og dermed også med primær omsorgsperson i større eller mindre omfang.

Forældreansvarslovens pligt til/ansvar for bopælsforælderen til at udlevere barnet til kontakt med

samværsforælderen medførte bl.a., at der ikke mere blev lyttet til barnet eller til barnets primære omsorgsperson, hvis de fortalte om overgreb eller barnet af andre grunde ikke ønskede kontakt. Barn og bopælsforælder beskyttes ikke mere af myndighederne mod overgreb og får ikke lov til at beskytte sig selv mod en farlig overgrebsforælder efter forældreansvarsloven.

En fri konkret vurdering i overensstemmelse med FN's definition af barnets bedste fra FN's notat af 29. maj 2013, kræver fjernelse af de i forældreansvarsloven indsatte ligestillingshovedregler. Tvang til samarbejde og samvær overfor bopælsforælderen har til formål at tvinge bopælsforælderen til at give samværsforælderen lige adgang til barnet uden hensyn til barnets behov. Hovedregler om at der skal være fælles forældremyndighed og samvær, som der er i loven gennem lovtekstens formulering giver resultatet af den konkrete sag på forhånd, uden nogen konkrete undersøgelser er foretaget. Det forhindrer en fri skønmæssig fortolkning i den enkelte sag af, hvad der er bedst for barnet. Det er i strid med menneskerettighederne.

Der må efter menneskerettighederne ikke i loven være indsat nogen begrænsninger eller hovedregler om et bestemt resultat, som det er sket med tvunget forældresamarbejde gennem en hovedregel om fælles forældremyndighed. Der skal netop ikke samarbejdes om overgreb på barnet. Det er ofte i overgrebsfamilier, at det ikke er muligt med et frivilligt samarbejde, da samarbejde med en overgrebsperson er farligt for både barn og den anden forælder. Sandsynligheden for overgreb er større, når der tidligere har været overgreb. Den sandsynlighed blev der før i tiden beskyttet mod. Det skal der igen, hvis menneskerettighederne skal overholdes og barnet skal beskyttes. Der må derfor heller ikke efter menneskerettighederne være hovedregler i loven om ret til samvær eller om udlevering til samvær, som der er i forældreansvarsloven.

Der skal ikke være større beviskrav i forældreansvarssager end i andre civile sager

Før forældreansvarsloven kunne dommere frit i alle civile sager vurdere sagens beviser og hvilken vægt de ville lægge på de forskellige beviser ved sagens afgørelse. Efter menneskerettighederne skal børn beskyttes mod overgreb og mod en risiko for overgreb. Det betød, at i en samværs- eller forældremyndighedssag kunne beviskravene for overgreb derfor være mindre end i andre civile sager. Hvis der var erfaring med overgrebsadfærd, var der større sandsynlighed for nye overgreb, og der blev ikke fastsat samvær af myndighederne eller givet forældremyndighed til en overgriber. Der var ikke kvalificerede krav til beviserne for overgreb, men tværtimod mindre beviskrav, fordi beskyttelsen af barnet var det vigtigste.

Forældreansvarsloven indførte som noget nyt højere krav til beviserne for f.eks. Overgreb i forældremyndighedssager. Da der i overgrebssager ofte er både en forældremyndigheds-, bopæls-, og samværssag, som starter samtidig ved samlivets ophør, og alle sager efter en anden ny lov fra 2007 skulle starte samme sted i Statsforvaltningen kom det forhøjede beviskrav i forældremyndighedssager også til i praksis at gælde for bopæls- og samværsagerne. I praksis stilles forhøjede beviskrav til overgreb stadig også i bopæls- og samværssager. Overgreb kan nærmest aldrig mere bevises. Er der overgreb kaldes sagen en højkonfliktssag og da overgreb ignoreres anses den beskyttende forælder, som fortæller om overgreb ofte for at være den konfliktskabende og usamarbejdsvillige. Forældreansvarslovens ordlyd er siden ændret i 2012 men det fremgår af forarbejderne til lovændringen, at de samme forhøjede beviskrav stadig gælder.

I dag bliver der samvær, selvom der er erfaring med overgrebsadfærd. Det er i strid med menneskerettighederne. Forældreansvarsloven og dens praksis kræver kvalificerede beviser, dvs. især skriftlige beviser i form af skadestuerapport eller politirapporter, til trods for at en familie i særlig høj grad bygger på indbyrdes tillid og loyalitet, hvor der derfor ofte ikke er skriftlige beviser, så længe familielivet består og ofte heller ikke efter, fordi en social person ikke har lyst til at

politianmelde den anden forælder. Det er derfor som oftest ikke muligt at opfylde kravet om "kvalificerede" beviser i en overgrebssag. Hvis politiet ikke rejser nogen sag eller ikke efterforsker betragtes overgreb som ikke sket, og derefter tages der som oftest ikke hensyn til oplysningerne om overgreb i en sag efter forældreansvarsloven. Efter forældreansvarsloven rejser politiet sjældent sager om overgreb i familien.

Der er ofte kun en troværdig forklaring fra barnet og primær omsorgsperson og måske mærker på kroppen og adfærdsændringer hos barnet. Det var før forældreansvarsloven tilstrækkeligt bevis til en dom for overgreb i en straffesag og derfor også i en forældremyndigheds- og samværssag, hvor beviskravene var mindre, for at det ikke gavtede barnet med kontakt med den overgribende forælder. Samvær blev før i tiden nægtet i overgrebssager. Efter forældreansvarsloven får nærmest alle samvær, også når der er oplysninger om overgreb fra barnet selv.

Nægtes barnet udleveret frivilligt i dag, med de samme beviser som før klassificerede sagen som en overgrebssag, kaldes sagen i dag for en samværschikanesag. I dag er det denne samværschikane, og ikke overgreb på barnet, som straffes hårdt. Denne ændring viser klart, at loven nu beskytter samværsforælders interesser og ikke barnets. Straffen for bopælsforælderen kan være store bøder, som skal afsones, hvis de ikke betales, fogedrettens tvangsafhentning af barnet i institutionen uden varsel, magtanvendelse både overfor barn og bopælsforælder, direkte fængsling af bopælsforælderen eller tab af barnets bopæl eller forældremyndigheden.

Menneskerettighederne kan kun overholdes, hvis den konkrete frie bevisbedømmelse i børnesager bringes tilbage i loven. Det kræver fjernelse af de nye særlige krav til beviserne i forældremyndighedssager. Overholdelse af menneskerettighederne kræver endvidere fjernelse af ligestillingsreglerne om samvær og samarbejde og indførelsen af FN's fortolkning af barnets bedste. Det vil medføre, at børnene igen kan beskyttes mod overgreb og risiko for overgreb, som de blev før forældreansvarsloven.

Barnets ret til beskyttelse bør fremgå direkte af loven

Da barnets ret til beskyttelse mod overgreb også fra en forælders side er en ubetinget ret, burde dette fremgå direkte af loven, som det gjorde en gang. I loven fra 1985 om forældremyndighed fremgik det i § 2, stk. 2, "Forældremyndigheden medfører pligt til at beskytte barnet mod fysisk og psykisk vold og anden krænkende behandling". Den bestemmelse bør genindføres.

Det bør også fremgå direkte af lovtæksten, at FN's definition af barnets bedste i notat af 29.5.2013 skal følges. Inden forældreansvarsloven nedsatte Familieministeren et ekspertudvalg. Udvalget anbefalede dengang brugen af FN's børnekonvention i betænkning "Barnets Perspektiv" fra 2006. FN's notat har siden givet en skriftlig international menneskeretlig fortolkning som Danmark gennem lov om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med charter er forpligtet til at følge. FN's fortolkning i notatet at "barnets bedste" er i overensstemmelse med den fortolkning, som der var i dansk ret af "barnets bedste" i teori og retspraksis før forældreansvarslovens vedtagelse i 2007.

Lovens automatiske samvær ved samlivsophævelse, som blev indført 1.10.2015 skal også fjernes. Menneskerettighederne kræver at der altid foretages en konkret vurdering af barnets forhold, hvor der tages stilling til, om et samvær er til barnets bedste og om barnet konkret skal have ret til samvær.

Lovteksten om samvær bør følge formuleringen i Den Europæiske Menneskeretskonvention, EMK's Charters art. 24 om grundlæggende menneskerettigheder, som i det store hele er den samme som i FN's Børnekonvention. Det tidligere var formuleret således i Charteret: "Ethvert barn har ret til regelmæssigt at have personlig forbindelse og direkte kontakt med begge sine forældre, medmindre dette er i modstrid med dets interesser". I forældreansvarsloven fremstår samværsretten imidlertid,

som en ubetinget ret, fordi det ikke fremgår i lovteksten, at samværsretten kun er en betinget ret, og det anføres ikke, at der ikke er ret til samvær, hvis samværet ikke er i barnets interesse, fordi det ikke gavner barnets trivsel. Formuleringen er således i væsentlig modstrid med menneskerettighedernes formulering af samme bestemmelse.

Fogedrettens brug af voldsomme tvangsmidler overfor barn og bopælsforælder bør afskaffes

Fogedrettens brug af voldsomme tvangsmidler overfor barn og bopælsforælder for at få barnet udleveret til en forælder, som fremgår af retsplejeloven, bør afskaffes og fortolkningen af "alvorlig fare" i retsplejelovens paragraf 536, som anvendes i tvangsfuldbyrdelsessager bringes i overensstemmelse med menneskerettighederne. Definitionen af alvorlig fare skal foretages i overensstemmelse med Menneskerettighederne og den praksis, som der er i Haagerkonventionssager, hvor begrebet "alvorlig fare" også anvendes. Det vil betyde, at det skal tages alvorligt og undersøges, når der er oplysninger om overgreb. Praksis i Haagerkonventionssager siger, at der er større sandsynlighed for overgreb på barnet, når der har været overgreb tidligere mod barnet eller bopælsforælderen, og at barnet ikke skal udleveres til en forælder, hvis der er risiko for nye overgreb mod barnet fra den forælders side.

Der bør indføres en ny samlet familiedomstol i alle retskredse, som kan afgøre alle retskredsens forældremyndigheds-, bopæls- og samværsager

Det fremgår af Politikens artikel den 7.9.13 og af social- og indenrigsministerens udmelding, at en af ændringerne i den kommende lov, vil være at alle sager skal behandles af samme instans. Hvis det betyder, at alle sager skal starte ved og behandles af domstolene, vil det samtidig betyde, at Danmark nu endelig vil opfylde lov om EMK's krav om uenige borgeres krav på en retfærdig rettergang ved en politisk uafhængig instans. Da EMK ikke har gjort nogen undtagelser for uenigheder om barnets forhold skal også alle disse sager afgøres under en retfærdig rettergang ved en politisk uafhængig instans, dvs en domstol og ikke en forvaltning. Det bliver de ikke nu, fordi alle sager om børn, hvor forældrene er uenige, skal forbehandles og i et vist omfang afgøres af en forvaltningsmyndighed.

Hvis en ændring kommer til at gå ud på, at alle sager om børn, når forældre er uenige, skal starte i og behandles af en forvaltning, vil det være en ny alvorlig overtrædelse af menneskerettighederne. Det er allerede en overtrædelse, at uenigheder om samvær afgøres af en forvaltning, og at alle uenigheder først skal forbehandles af en forvaltning, som det sker i dag i statsforvaltningen pga. Lovens bestemmelse om dette før det er muligt at få domstolsbehandling. Da der er store forligsbestrebelse i statsforvaltningen, når en sag om forældremyndighed eller bopæl ofte ikke frem til domstolene. I samværsager er der ingen ret til domstolsbehandling, men sagerne afgøres endeligt af en forvaltningsmyndighed.

Menneskerettighederne kræver, at alle sager om uenighed mellem borgerne skal starte i og behandles ved en domstol, eller domstolslignende instans, hvor der er en retfærdig rettergang, fordi der er sædvanlige retsgarantier. Det betyder - modsat nu - adgang til selv at anlægge sag, med offentlig advokatbistand fra sagens start, ret til vidneførsel og med pligt til at tale sandt under formaning om straf, når en forælder afgiver forklaring. Der vil igen være mulighed for selv at udtage stævning om uenigheden og det vil være en politisk uafhængig instans som afgør sagen. Søgen efter sandheden og årsagen til en uenighed vil ved en familiedomstol igen blive det vigtigste. Menneskerettighederne vil i så fald blive indført igen på et særdeles vigtigt punkt for retssikkerheden.

Tvang til indgåelse af forlig bør afskaffes

Lovens tvang til samarbejde, både i Statsforvaltningen, Civilretten og i Fogedretten, også når der er oplevelser om vold, har medført tvungen deltagelse i såkaldte "forligsmøder" hos myndighederne mellem offer og gerningsmand. Istanbulkonventionen fra 1.8.2014 forbyder sådanne tvangsmæssige forligsforsøg. Det lægger et uforholdsmæssigt pres på et voldsoffer at være tvunget til at sidde i samme lokale som voldsmanden og forhandle forlig mod sin vilje. Et voldsoffer i en familie har ofte været udsat for overgreb gennem længere tid og har derfor psykiske mén, som f.eks. PTS. Det gør det svært for voldsopfret, at være i samme rum som overgriberen og at afgive en sammenhængende fyldestgørende forklaring, mens overgriberen er tilstede. Istanbulkonventionens forbud bør sættes ind i den nye lovtæst, så det igen gøres frivilligt for en forælder at deltage i forligsmøder.

Lovgivningen bør bruge gældende viden om børn og ikke eksperimentere med brug af politiske teorier om ligestilling, når det handler om børns forhold

Lovgiver undersøgte inden forældreansvarsloven børns forhold og behov grundigt ved et ekspertudvalg, men anvendte desværre ikke den indsamlede viden til børnenes bedste i forældreansvarsloven. Inden loven blev der nedsat et ekspertudvalg som afgav betænkning nr. 1475 i 2006 kaldet "Barnets perspektiv". Den betænkning anbefalede ikke hovedregler om tvunget samarbejde eller en hovedregel om tvunget samvær i strid med menneskerettighederne eller en ændret definition af barnets bedste, til først og fremmest at være samvær og samarbejde. Som det fremgår af lovens forarbejder kræves samvær og samarbejde indfortolket i forældreansvarslovens definition af barnets bedste. Betænkningen anførte tværtimod, at FN' Børnekonvention skulle anvendes. Dvs. at der skulle være en fri konkret vurdering af barnets bedste som det vigtigste hensyn i overensstemmelse med FN's definition af "barnets bedste", og at en regel om tvungen fælles forældremyndighed skulle være en meget snæver undtagelsesregel, som dommeren i den konkrete sag kunne bruge under helt ganske særlige omstændigheder. Forældreansvarsloven indsatte på trods heraf en hovedregel om fælles forældremyndighed.

Biologisk tilknytning er ingen garanti for social gavnlig adfærd overfor et barn. Der findes overgrebspersoner. Nogle af dem er forældre. Derfor har vi, så længe der findes overgreb, brug for menneskerettighederne og lov om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og en særlig beskyttelse af børn og kvinder mod farlig adfærd i internationale konventioner.

Beskyt børn og mødre mod overgreb

Børn og mødre, hvor barnets far har overgrebsadfærd, har brug for din hjælp til igen i loven at få den beskyttelse, som de har krav på efter menneskerettighederne. Den får de ikke i dag, og den har de ikke haft siden 2007. I de sidste 9 år er de blevet tvunget til farlig kontakt, som i værste fald kan eller har kostet børn og mødre livet.

Hvis forældreansvarsloven ikke ændres hurtigt, så den bliver i overensstemmelse med menneskerettighederne, og de beviselige overtrædelser af menneskerettighederne, som FN har påvist, kan det af borgerne, FN og andre lande blive opfattet som en bevidst tilsidesættelse af menneskerettighederne i dansk lovgivning. Det kan få store retssikkerhedsmæssige, menneskelige og økonomiske konsekvenser.

Med venlig hilsen

